

Takarodó

Még zsong a szó, de elhalkul már lassan...
Ott künn, a fák közt álmos már a tél,
dörmög s aludni tér.

A lámpa fénye bágyadtan kacsintgat.
A fáradtság a sarkokon megül,
borong esetlenül.

Az ágy fölött kis álmok készülődnek,
s ha látják, hogy lezárul már a szem,
leszállnak csendesen.

Halk fátyolukból félénken kirezdül
az otthon képe, egy-egy lány-mosoly...
Ott künn a ködgomoly

roppant paplanként fekszik rá a tájra...
A villanyt oltja halk, kis kattánás.
Csönd lesz. Jó éjszakát...

(1955. Január)

Apámnak

Hajnaltól értünk erdőszélre.
A szántás gőzölt: friss kenyér.
Hangyák gurigáztak a nappal.
Fejünkön csillogott a dér.

Te vetettél, én boronáltam.
Csizmámon még a föld pora.
Mondtad, hogy soha ne térdeljek;
s én nem is térdeltem soha.

Hasított hátú dombon ültünk,
az erdő felénk lépkedett.
Árnyéka szép kárminpiros volt;
te eltűntél – s a táj veled.

Azóta mennek szakadatlan
a piros árnyakkal a fák.
A domb is elment. Én ülök csak,
remény nélkül is várva rád.

Űrben lebegve üldögélek.
A napok: piros levelek.
Várom. Az árnyékból kilépsz majd.
S én akkor eléd térdelék.

Korai epilógus

Már őszülök s az idő még nem érett
sem békülésre, sem leszámolásra.
Suhogva hull a jég, ütése éget.
Szembenem nem marad meg kép –
csak ábra.

És bennem mégis lassan nő tovább
halott szavaknak hófehér szakállja.
Úgy innám már a csönd fanyar borát,
de megszolgálva nincsen még az ára.
S a hallgatás amorftömbjébe zárva
a sükettség is egyre teljesebb.
Isten, ki vagy, Te mindenekben árva!
Mért áldozod fel minden gyermeked?

Gondolatok
az öngyilkosság ellen

Emlékezném a kimondott szavakra
és a ki nem mondottakra is;
az igazság
a kettő között rejtőzik valahol.

Szívem az imádkozó sáskák
szokványos mozdulatával
összeszárja szárnyait.

Így ugranak az ejtőernyősök is
nyitott szemmel a halálos mélybe,
hátukon a bizonytalanság batyujával.

A tavasz: a valóság legendája.
De ki hisz ma már a valóságban?
Dicsértessék az Árnyék és a Rejtély.

Dicsértessék a suttagó imádság:
„...a mi mindennapi kenyerünket...”

Dicsértessék az irgalom meséje,
a hajtó lendkerék: a szenvedés,
a meg nem rendelhető elmúlás
s a gyermekhangok csárogó zenéje
a napsütötte játszótereken.

Mártának huszonöt év után

TE
aki talpig hófehérben
törékenyen és őserősen
hordod az eget válladon
imádkozz értem!

TE
ki nem tudod hogy milyen mélység
szorongat engem mi a kétség
s neved ha ől a fájdalom
imádkozz értem!

TE
aki tested melegében
feledteted hogy elveszett az éden
s hogy nincs e földön irgalom
imádkozz értem!

TE
aki szüntelen sugároz
kinek kezében bodzaágból
csillagbozót nő
– csilingelnek a csillagok
mert nem tudják hogy én vagyok –
imádkozz értem!

TE
ki több lettél mint minden álom
nézd
elhervad már minden virágom
s tudván hogy semmi nem elég
mit is tehetnék még eléd
túl száz halálon s életlen
marad a végső kérelem
imádkozz értem
ó
imádkozz értem!

Fenyegető nagy tél előtt

És egyre hűvösebbre válnak
a tej-ködök,
az este zúzmarát szitálgat
a hegy fölött.

Az árnyékok meg egyre szállnak.
A fagy zörög:
a semmi váza. Jaj, csupán csak
a vágy örök?

Sűrűbbek már az esti fátylak
s az alvó magra úgy vigyáznak
a kis rögök,

akárcsak téged én vigyázlak,
míg álmod szó a vágy a nyárnak
szemed mögött.

Szeptember
a Kis-Balatonnál

Mert szeptemberben másképp kék az ég,
és reggel köd-kabátot ölt a zöld berek.
A fák közt fénylő félhomály remeg,
s a szántóföldön krumplici szára ég.

Fecskék a dróton. Fátyol-fellegek,
barnán ragyogva hulló gesztenyék.
Elszántan nyílik néhány rózsza még,
közöttük lágyan pókfonál lebeg.

A déli napban izzad még a homlok.
De itt meg ott tarkulnak már a lombok,
estére sápadt lesz a nyírfaág.

A hold ezüstös tányér, fénye bővös,
fehér zománccal vonja bé a hűvös,
szarvasbögéstől hangos éjszakát.

Kőforgács

(részlet)

Öregszem.
Ritkulnak az álmok.
Hófehér, karcú gyertya-lányok
indulnak felém hosszú sorban.
Nem mosolyognak, nem is égnek,
csak jönnek lassan, s mikor elérnek,
körüállják koporsómat.
És szépek lesznek.
Nagyon szépek.